

Clam contra el despropòsit

L'amenaça de tancament de Catalunya Ràdio ha alçat una onada d'indignació entre l'opinió pública del país. Els professionals de la ràdio i gent que hi ha estat vinculada s'hi pronuncien.

Àngel Alonso, periodista i contetulià al programa de Catalunya Ràdio *El club de la mitjanit*.

EL TEMPS

És delirant que en aquests moments es pugui tancar una emissora. Avui dia, amb el món globalitzat i quan tothom arriba allà on vol, que País Valencià i Catalunya no sintonitzen tot i parlar la mateixa llengua em sembla que és trepitjar els drets dels ciutadans. Això que fa la Generalitat Valenciana és coartar la llibertat dels seus ciutadans perquè escolten allò que crega que han d'escoltar. Han de ser ells que seleccionen què volen escoltar. No pot ser que es limite o es condicione des del poder la voluntat dels ciutadans.

Pau Alabajos, Col·lectiu de Músics Ovidi Montllor.

PRATS I CAMPS

El tancament de les emissions de Catalunya Ràdio i iCAT fm significaria per als músics valencians una autèntica mordassa, un entrebanc considerable pel que fa la difusió de les nostres cançons i dels nostres discos. No cal dir que mai no hem comptat amb el suport de les institucions ni dels mitjans de comunicació públics valencians (amb l'excepció de persones concretes, amb noms i cognoms, que des de l'adversitat han fet d'altaveu per a les nostres propostes), però amb aquesta nova retallada de la llibertat d'expressió per part de la Generalitat Valenciana no tan sols perdem la possibilitat de fer circular la nostra música

més enllà del boca-orella, sinó que s'erigeix un altíssim mur de formigó entre Catalunya i el País Valencià, dos territoris que formen part del mateix domini lingüístic, que constitueixen un únic mercat cultural.

Antoni Basas, ex-presentador d'*El Matí de Catalunya Ràdio*.

EL TEMPS

Rebo la notícia amb una barreja de cansament, indignació, pena i autocrítica. Cansament perquè sempre és la mateixa notícia. Indignació per allò que té de censura. Pena per la societat valenciana, sotmesa al règim mediàtic doctrinal d'un govern que no respecta ni els més mínims estàndards per a la lliure expressió i ofega qualsevol veu que no controla. I autocrítica perquè a Catalunya i al País Valencià no n'hem sabut més.

“Sento una barreja de cansament, indignació, pena i autocrítica”

Lluís Gendrau, presentador de *Sona 9* (iCat fm).

EL TEMPS

Penso que per a l'articulació de l'espai català de comunicació és imprescindible que hi hagi mitjans de comunicació que abastin la totalitat dels territoris de parla catalana, per

una qüestió de cohesió cultural, social i, és clar, nacional. En el cas de la programació musical d'iCat fm (tant a través del seu canal analògic com del digital TotCat), contribueix a la creació d'un espai cultural i musical en català, a partir de la programació musical i de recomanacions culturals. És l'únic mitjà radiofònic musical que abasta els Països Catalans, tant des de l'àmbit de geogràfic com de continguts. Per tant, aquesta és una contribució en dos sentits, com a programadors i des del punt de vista dels oïdors que busquen una referència. El tancament d'aquests canals és una mutilació gravíssima de la llibertat d'expressió i de la llibertat de circulació cultural, en un moment que la transformació dels mitjans de comunicació demana de superar els models tradicionals i defensa un mercat sense fronteres. Per això, i més que mai, són imprescindibles mitjans de proximitat i especialitzats, com és el cas de Catalunya Ràdio o iCat fm.

Josep Gifreu, professor de la Universitat Pompeu Fabra.

JORDI PLAY

El neofranquisme governant a València vol aconseguir com sigui la desvinculació entre el País Valencià i Catalunya i extirpar definitivament la consciència d'una llengua comuna. L'amenaça de tancament dels dotze repetidors de Catalunya Ràdio al País Valencià, sostinguts des de la societat civil per ACPV, és, per desgràcia, una mostra més d'aquesta voluntat lingüicida. I encara, allò més descarat del govern del PP valencià és el cinisme amb què qualifica aquestes amenaces de simples “mesures administratives”, tot i tractar-se d'autèntiques polítiques repressives d'extermini dels pocs canals de comunicació encara existents entre les dues comunitats germanes.

Xavier Graset, presentador de *L'oracle* (Catalunya Ràdio).

Estem consternats. No sabíem que fos un roc a la faixa del senyor Camps, no sabíem que entre els seus

vestits tingués una faixa on hi hagués aquest roc. I la veritat és que, sempre parlant de TV3, gairebé ens va enxampar per sorpresa. Estem molt dolguts perquè hi ha molta gent que ens segueix dels del País Valencià, que ens envia correus i més. Tenim tertulians que són valencians... En fi, *L'oracle* és una tertúlia política i hi fem referència continuada, al País Valencià, a la situació que s'hi viu, a les diverses notícies que ens n'arriben... I ho continuarem fent, és clar: encara que ens tallin aquesta ala continuarem volant.

Hi ha aquesta paradoxa, també: es diu que hem de fer el corredor de la Mediterrània, que havia de ser prioritari d'aquest mandat del semestre espanyol de la Unió Europea. Es reuneixen els empresaris a València i tot això, però, per una altra banda, un corredor que no necessita cap més autopista que les que ja hi ha fetes, una infraestructura que tenim, aquest corredor cultural, resulta que ens el volen tallar. És una vergonya.

Francesc Martínez, autor de *Periodisme contra les cordes. El valencià als mitjans de comunicació*.

Mantenir una posició secessionista per interessos polítics, a més de ser una barbaritat, va contra l'economia dels valencians. La llengua és també un mercat cultural, i això ho hauria d'entendre el PP. Que els nostres escriptors i mitjans de comunicació en valencià puguem vendre els seus productes en uns altres llocs del nostre àmbit lingüístic és positiu per a l'economia. Mantenir una posició de tancament de fronteres a l'era de la globalització és absurd i provincià, denota una gran mediocritat política.

Malgrat no tenir una gran audiència, Catalunya Ràdio ha d'arribar al País Valencià. Per diverses raons.

JORDI PLAY

Perquè és una emissora en la nostra llengua i perquè la Unió Europea, en les seues directives i resolucions, defensa la preservació de la diversitat cultural. La directiva de Televisió sense Fronteres, pedra angular de la política àudio-visual europea, es basa fonamentalment en la lliure circulació dels programes televisius europeus al mercat interior. No té sentit que si al País Valencià podem veure i sentir emissores en unes altres llengües del món, no puguem sentir Catalunya Ràdio o veure les emissores de la Televisió de Catalunya, que són precisament en la nostra llengua. Els intents del Consell de tancar Catalunya Ràdio és una trista mostra de prepotència de la ignorància, que ens fa recular a l'obscurantisme de l'edat mitjana.

Rita Marzoa, presentadora de *Solidaris* (Catalunya Ràdio), membre del GPRB.

La decisió de tancar els repetidors que permeten que les emissores de Catalunya Ràdio se sentin al sud és un cop a l'empresa on treballa, i als molts oients que, des del País Valencià, l'han feta seva. No sobtarà a ningú el fet que el baròmetre de la comunicació reculli al País Valencià un important nombre d'oients, que de manera molt activa viu i sent la ràdio pública del Principat com a pròpia. Tampoc no dic cap mentida si recordo la quantitat d'oients de les comarques valencianes que, quan presentava el *Si més no*, dia rere dia ens explicaven com al seu territori es vivien experiències, i trets culturals que ens uneixen; o com ara omplen de correus solidaris el programa que presento. Com tampoc no sobtarà als oients de la ràdio que lleixin aquestes ratlles que els recordi quants groguets truquen el dia del Barça - Vila-real, o que entrin des de l'estació de Sants oients en directe acabats d'arribar en Euromed a veure un partit del Barça. O aquells oients de les comarques alacantines que truquen a *La nit dels ignorants* i conver-

EL TEMPS

sen amb la Mireia Maillol de tantes coses comunes. Posar tanques a la relació natural d'un territori que es vol complet no és una mesura administrativa. La pena és que tampoc no és innòcua. No vull perdre oients que senten com a seva la meua feina.

Francesc Mauri, meteoròleg.

Molt sovint rebem trucades d'oients balears i valencians que es queixen que no dediquem prou de temps a la previsió a les Illes i al País Valencià. I tenen raó, però amb prou feines si tenim ni un minut per dir la previsió del Principat. Amb tot, això significa que hi tenim una clientela molt fidel, que es fa notar.

Sigui com sigui, estic completament en contra que tallin les emissions de Catalunya Ràdio al País Valencià. Hi ha uns territoris amb llengua comuna —amb un seguit de variants— i, per tant, hi ha uns usuaris de la llengua que tenen dret a escoltar qualsevol ràdio i ser lliures en la tria. Si ha estat possible des de fa vint anys hauria de continuar essent-ho.

“Hi ha uns usuaris de la llengua comuna que tenen dret a escoltar qualsevol ràdio”

Joan Francesc Mira, escriptor.

Que què em sembla el final de les emissions de Catalunya Ràdio al País Valencià? Doncs vés al diccionari, busca al diccionari els tres adjectius més bèsties que trobes i això és el que em sembla.

Crec que és del tot incompreensible, no sé si fruit d'una obsessió permanent o fruit de circumstàncies

EL TEMPS

JORDI PLAY

extremes en les quals es pot trobar el president de la Generalitat Valenciana. Hi ha decisions polítiques amb les quals puc no estar d'acord, però en aquest cas va més enllà de la meua capacitat de comprensió. Açò que passa no és de cap manera normal.

Açò és fatal per a l'espai comunicatiu en català. Si bé ni TV3 ni Catalunya Ràdio no tenen una audiència majoritària, això és del tot secundari. El que és greu és la destrucció d'una possibilitat real existent, assumida i aprofitada per moltíssima gent.

Vicent Partal, presentador de *L'internauta* (Catalunya Ràdio) i director de VilaWeb.

JORDI PLAY

Tinc la sensació que és impossible de dissociar l'avis

de tancament dels problemes judicials de Camps, de les necessitats polítiques del PP. Des de l'afer de la Carrasqueta. I en aquest cas és molt clar: minuts abans que Camps torne a ser un encausat en una situació gravíssima per a la institució (el primer president de la Generalitat que pot seure en un banquet d'acusats), prova de distraure l'atenció. Canal 9 va donar la notícia del processament de Camps al cap de 19 minuts d'haver començar l'informatiu i, en canvi, a Catalunya Ràdio va ser la primera o la segona.

D'una altra banda, i més enllà de la declaració de la gravetat d'aquest tancament, crec que hi ha una situació de la qual hem de ser conscients: tot i que TV3 mai no hi ha correspost (Catalunya Ràdio, tampoc, per bé que sempre ha tingut molt més respecte pel País Valencià que no pas TV3), en el fons de la reivindicació hi havia el concepte d'una televisió o d'una ràdio que representara tot el territori. Els actuals dirigents de la Generalitat de Catalunya ja no creuen en això, sinó en el sistema de televisions autonòmiques, amb prioritat de cadascuna sobre el seu territori. Hi ha un canvi de discurs molt important: i pense que aquest és el tema greu de fons: un canvi ideològic d'una

dimensió considerable fet, a més, per persones que, en principi, sempre havien estat defensores de la idea del marc nacional.

Finalment, dues coses: una, que per a mi és molt normal expressar-me en la meua forma dialectal, i sempre m'he sentit extraordinàriament còmode a Catalunya Ràdio. Trobe que la ràdio ha estat exquisida en aquest sentit, de mostrar la normalitat i la pluralitat del país. I la segona, que *L'internauta* és dels programes de Catalunya Ràdio que més se senten en *podcast*. Xoca molt, per tant, l'absurditat de provar de tancar un territori en un moment en què milers de persones, des de la xarxa, es poden descarregar un programa a qualsevol part del món. Inclòs el País Valencià.

Núria Ribó, presentadora de *L'hora de Plutó* (Catalunya Ràdio). Que es deixi d'emetre Catalunya Ràdio al País Valencià em sembla una barbaritat. En el fons és com posar portes al camp en un temps en què internet t'ho permet tot. És ben clar que al darrere hi ha una intenció política i que les fronteres que volen imposar, més enllà dels argument tècnics i de legislació, són polítiques. Em recorda quan, ara fa vint anys, Felipe González es negava a donar el vist-i-plau a les televisions privades, per bé que a través de les antenes parabòliques es podia accedir a qualsevol canal europeu.

EL TEMPS

Si hi ha voluntat política, i crec que de part del conseller Tresserras hi és, això es podrà solucionar. En el fons, volen el control dels mitjans. Al País Valencià hi ha un munt de televisions pirates i no té cap sentit que Catalunya Ràdio es fiqui al mateix sac que totes aquestes, perquè fa molts anys que emet i fa un servei públic. Allò que no interessa, crec, és que al País Valencià se senti una ràdio de la qualitat de Catalunya Ràdio. No hi ha cap més explicació. Com a ciutadans, els valencians han de tenir dret d'escollir l'emissora que vulguin.

Ferran Torrent, escriptor.

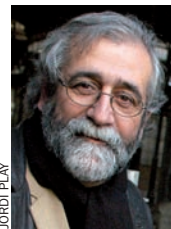
Si jo fora Acció Cultural, posaria el PSOE entre l'espasa i la paret, que s'hi pronunciara obertament. Jo, és clar, no tan sols estic a favor de veure TV3 i Catalunya Ràdio, sinó també les televisions d'Indo-xina. Ja veuré allò que em vinga de gust! És el PSOE, que s'hi ha de pronunciar d'una vegada. Així sabrem si tenim una oposició que paga la pena o no.

PRENS | CAMPS

Vicenç Villatoro, col·laborador de Catalunya Ràdio.

Les emissions de Catalunya Ràdio i de les seves diverses emissores, igualment com les de Televisió de Catalunya, han aconseguit l'interès i el seguiment d'un públic important al País Valencià. Han estat percebudes com una oferta radiofònica de qualitat i d'interès, compromesa amb la llengua comuna, tot i centrar-se al Principat. No té cap mena de sentit que en uns temps en què la tecnologia permet d'accedir cada vegada a una oferta radiofònica i televisiva

JORDI PLAY

“L'ordenament jurídic no pot servir d'instrument per a reduir la pluralitat”

més plural, es tallin a la pràctica unes emissions que poden acreditar aquest interès per part del públic receptor. L'ordenament jurídic no pot servir d'instrument per a reduir la pluralitat, sinó que més aviat ha de trobar les fórmules necessàries per a reconèixer allò que ja s'ha consolidat i ha demostrat la seva viabilitat i rellevància en el terreny dels fets.

*Violeta Tena
Núria Cadenes*